

anonimizirana različica

Prevod

C-164/21 - 1

Zadeva C-164/21

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

12. marec 2021

Predložitveno sodišče:

Administratīvā rajona tiesa (upravno sodišče prve stopnje, Latvija)

Datum predložitvene odločbe:

12. marec 2021

Tožča stranka:

SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA

Tožena stranka:

Latvijas Zinātnes padome (znanstveni svet Latvije)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS (upravno sodišče prve stopnje v Rigi)

SKLEP

V Rigi, 12. marca 2021

Administratīvā rajona tiesa (upravno sodišče prve stopnje) [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [sestava sodišča]

je v pisnem postopku preučilo upravni spor, začet na podlagi tožbe, ki jo je vložila družba SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA, da bi se razglasila nezakonitost sklepa znanstvenega sklepa Latvije z dne 14. aprila 2020 [...] (ni prevedeno).

Predmet spora o glavni stvari in upoštevana dejstva

[1] Tožeča stranka, SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA, je gospodarska družba, ki je registrirana v Republiki Latviji in ki kot poslovno dejavnost opravlja storitve akademskega in neakademskega visokošolskega izobraževanja. Tožeča stranka je akreditirana – torej s strani države priznana – visokošolska izobraževalna ustanova, ki deluje v skladu s Komerclikums (trgovinski zakonik), kolikor ni v nasprotju z Augstskolu likums (zakon o visokošolskih izobraževalnih ustanovah).

V skladu s pravnimi akti, ki urejajo dejavnosti tožeče stranke, to sta statut Baltijas Starptautiskā akadēmija [ki ga je potrdil Ministru kabineta] 2014. gada 18. jūnija rīkojums Nr. 297 (sklep št. 297 ministrskega sveta z dne 18. jūnija 2014) in metodologija za vodenje in organizacijo računovodstva (potrjena z aktom št. 141 splošnega skupščine družbe SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA z dne 19. decembra 2019; v nadaljevanju: metodologija), je eno od področij dejavnosti, ki jih je opredelila tožeča stranka, znanstvena dejavnost. Tožeča stranka je vpisana v register znanstvenih ustanov.

[2] Znanstveni svet Latvije je neposredni upravni organ pod nadzorom izglītības un zinātnes ministrs (minister za izobraževanje in znanost), katerega naloga je izvajanje nacionalne politike razvoja znanosti in tehnologije, tako da se z delegiranjem na podlagi pravnih aktov zagotavlja strokovnost, izvajanje in nadzor znanstvenoraziskovalnih programov in projektov, ki se financirajo iz državnega proračuna, strukturnih skladov Evropske unije in drugih tujih finančnih instrumentov.

[3] Znanstveni svet Latvije je s sklepom [...] (ni prevedeno) z dne 23. januarja 2020 potrdil „Pravilnik splošnega razpisa za projekte temeljnih in uporabnih raziskav za leto 2020“ (v nadaljevanju: pravilnik razpisa), ki je bil pripravljen v skladu z Ministru kabineta 2017. gada 12. decembra noteikumi Nr. 725 „Fundamentālo un lietišķo pētījumu projektu izvērtēšanas un finansējuma administrēšanas kārtība“ (uredba št. 725 ministrskega sveta z dne 12. decembra 2017 o postopkih ocenjevanja projektov temeljnih in uporabnih raziskav ter upravljanja njihovega financiranja (v nadaljevanju: uredba št. 725 ministrskega sveta).

V skladu z pogojem za prijavo, navedenim v točki 12.5 uredbe št. 725 ministrskega sveta, mora za upravičenost do financiranja za temeljne in uporabne raziskave za namene ustvarjanja novih znanj in tehnoloških odkritij na vseh področjih znanosti projekt izvesti znanstvena ustanova, ki izpolnjuje merila, določena v navedeni uredbi.

V točki 2.7 uredbe št. 725 ministrskega sveta je subjekt, ki predlaga projekt opredeljen kot znanstvena ustanova, vpisana v register znanstvenih ustanov, ki ne glede na svoj status pravne osebe (javnega ali zasebnega prava) ali svojo obliko financiranja v skladu pravnimi akti, ki urejajo njene dejavnosti (statut, interni

pravilnik ali ustanovna listina), opravlja glavne dejavnosti, ki niso gospodarske, in ustreza opredelitvi organizacije za raziskovanje, kot je navedena v členu 2(83) Uredbe Komisije (EU) št. 651/2014 z dne 17. junija 2014 o razglasitvi nekaterih vrst pomoči za združljive z notranjim trgom pri uporabi členov 107 in 108 Pogodbe.

Tožeča stranka, družba SIA BALTIJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA, je na razpis prijavila predlog projekt [...] (ni prevedeno).

[4] Znanstveni svet Latvije je s sklepom [...] (ni prevedeno) z dne 14. aprila 2020 zavrnil predlog projekta tožeče stranke, ker po njegovem mnenju ni izpolnjevala enega od administrativnih pogojev za prijavo, saj tožeče stranke ni bilo mogoče šteti za znanstveno ustanovo v skladu z uredbo št. 725 ministrskega sveta.

Znanstveni svet Latvije je navedel, da dokumenti, ki jih je predložila tožeča stranka, niso vsebovali nobene informacije o tem, ali je izvajanje neodvisnih raziskav glavna dejavnost tožeče stranke. Iz predloga projekta izhaja, da je bil delež prometa od negospodarskih dejavnosti v primerjavi z deležem prometa od gospodarskih dejavnosti leta 2019 v razmerju 95 % proti 5 %. Hkrati 84 % prometa sestavljajo nadomestila, prejeta za akademsko dejavnost, ki je glede na naravo dejavnosti tožeče stranke (družba z omejeno odgovornostjo, katere glavni cilj je ustvarjati dobiček) gospodarska dejavnost. Zato ima glavna dejavnost tožeče stranke značilnost poslovne dejavnosti. Poleg tega dokumenti, ki jih je predložila tožeča stranka, niso vsebovali niti informacije, iz katere bi bilo razvidno, da podjetja, ki lahko vplivajo na tožečo stranko, na primer kot delničarji ali njeni člani, nimajo prednosti pri dostopu do raziskovalnih zmogljivosti tožeče stranke ali do rezultatov raziskav, ki jih je ta izvedla. Tožeča stranka zato ne more zagotoviti, da sta izvedba projekta in uporaba dela njgovega financiranja v skladu s členom 6 uredbe št. 725 ministrskega sveta, v skladu s katerim subjekt, ki predlaga projekt, izvede projekt, ki nima gospodarske narave, in tiste glavne dejavnosti, ki nimajo gospodarske narave (in ustrezne finančne tokove), jasno ločuje od tistih dejavnosti, ki se štejejo za gospodarske dejavnosti.

[5] Ker se tožeča stranka ni strinjala z izpodbijanem sklepom, je pri [Administratīvā rajona] tiesa (upravno sodišče prve stopnje) vložila tožbo. Njena tožba se opira na naslednje razloge:

[5.1] Iz točk 1.1, 1.2 in 2.1 metodologije, ki jo je predložila tožeča stranka, izhaja, da je njena glavna dejavnost izvedba neodvisnih raziskav. To dokazuje tudi dejstvo, da so profesorica TK, zaposlena pri tožeči stranki, pa tudi drugi člani raziskovalnega osebja navedeni kot ugledni raziskovalci v *Nacionālā enciklopēdija* (nacionalna enciklopedija). Poleg tega tožeča stranka objavlja revijo *Administratīvā un Kriminālā Justīcija* (upravno in kazensko sodstvo), ki je bila vključena na seznam znanstvenih publikacij, ki jih revidirajo strokovnjaki, ki jih je priznal svet s sklepom št. 1-2-1 z dne 23. januarja 2007.

[5.2] Niti Uredba št. 651/2014 niti pravilnik razpisa ne določata, da prosilec ne more opravljati gospodarske dejavnosti in z njo ustvarjati dobička, niti ne določata, kakšen mora biti delež gospodarske dejavnosti in kakšen delež negospodarske dejavnosti.

[5.3] Tožeča stranka tiste glavne dejavnosti, ki nimajo gospodarske narave (in ustrezne finančne tokove), jasno loči od tistih dejavnosti, ki se štejejo za gospodarske dejavnosti, pri čemer kot take obravnava dejavnosti, ki se opravljajo za račun podjetij, dajanje raziskovalne infrastrukture v najem in svetovalne storitve. Nasprotno pa kadar znanstvena ustanova opravlja tudi druge gospodarske dejavnosti, ki ne ustrezajo glavnim dejavnostim, ki niso gospodarske, svoje glavne dejavnosti in ustrezne finančne tokove loči od svojih preostalih dejavnosti in tem ustreznih finančnih tokov.

[5.4] Tožeča stranka predvideva ločeno finančno računovodstvo za vsak projekt, pri čemer za posamezen projekt odpre tekoč bančni račun, ki ni povezan z njenimi preostalimi dejavnostmi in prihodki.

[5.5] Tožeča stranka sodeluje pri različnih projektih ERASMUS+ (tudi kot upravičenka do subvencij), znanstvenih projektih in projektih Evropskega sklada za regionalni razvoj (ESRR), v katerih se je štelo, da izpolnjuje zgoraj navedene zahteve.

[5.6] Postavljanje omejitev glede oblike lastništva visokošolskih izobraževalnih ustanov, ne da bi se izvedla vsebinska ocena prošenj, dejansko pomeni prepoved, da bi zasebne visokošolske izobraževalne ustanove, izobraževalne ustanove na srednji stopnji in tehniške izobraževalne ustanove izvajale raziskave; toda členi 3, 21, 22 in 23 zakona o visokošolskih izobraževalnih ustanovah nasprotujejo procesu izobraževalne dejavnosti in znanstvene dejavnosti (na dveh stopnjah), posledica katerih je, da so dejavnosti visokošolskih izobraževalnih ustanov omejene, kar zadeva njihove znanstvene dejavnosti.

[5.7] Predlog projekta tožeče stranke vsebuje zapriseženo izjavo, v skladu s katero njeni člani v tej svoji vlogi nimajo prednosti pri dostopu do raziskovalnih zmogljivosti subjekta, ki je predlagal projekt, ali do rezultatov raziskav, ki jih je ta izvedel.

Upoštevana zakonodaja

Pravo Unije

[6] Člen 107(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije določa, da „[r]azen če ta pogodba ne določa drugače, je vsaka pomoč, ki jo dodeli država članica, ali kakršna koli vrsta pomoči iz državnih sredstev, ki izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco z dajanjem prednosti posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga, nezdružljiva s skupnim trgom, kolikor prizadene trgovino med državami članicami“.

[7] V členu 2(83) Uredbe št.° 651/2014 je „organizacija za raziskovanje in širjenje znanja“ opredeljena kot „subjekt (kot so univerze ali raziskovalni inštituti, agencije za prenos tehnologije, posredniki za inovacije ali v raziskave usmerjeni fizični ali virtualni skupni subjekti), ne glede na njegov pravni status (organiziran po javnem ali zasebnem pravu) ali način financiranja, katerega glavni cilj je neodvisna izvedba temeljnih raziskav, industrijskih raziskav ali eksperimentalnega razvoja ali obsežno razširjanje rezultatov teh dejavnosti prek izobraževanja, objav ali prenosa znanja. Kadar tak subjekt opravlja tudi gospodarske dejavnosti, je treba financiranje, stroške in prihodke navedenih gospodarskih dejavnosti knjižiti ločeno. Podjetja, ki imajo lahko odločilen vpliv na tak subjekt, npr. v vlogi delničarjev ali članov, nimajo prednostnega dostopa do rezultatov raziskav, ki jih je subjekt izvedel“.

V uvodni izjavi 49 Uredbe št. 651/2014 je navedeno: „Raziskovalne infrastrukture lahko opravljajo gospodarske in negospodarske dejavnosti.“ Da bi se izognili dodeljevanju državne pomoči za gospodarske dejavnosti prek javnega financiranja negospodarskih dejavnosti, bi bilo treba stroške in financiranje gospodarskih in negospodarskih dejavnosti jasno ločiti. Kadar se uporablja infrastruktura za gospodarske in negospodarske dejavnosti, financiranje stroškov za negospodarske dejavnosti te infrastrukture iz državnih virov ne pomeni državne pomoči. Javno financiranje spada pod pravila o državni pomoči samo, če zajema stroške, povezane z gospodarskimi dejavnostmi. Samo slednje bi bilo treba upoštevati, da bi se zagotovila skladnost s pragovi za priglasitev in največje intenzivnosti pomoči. Če se infrastruktura uporablja skoraj izključno za negospodarske dejavnosti, lahko njeno financiranje v celoti spada izven področja uporabe pravil o državni pomoči, če se še naprej uporablja za popolnoma pomožno gospodarsko dejavnost, tj. dejavnost, ki je neposredno povezana z delovanjem infrastrukture in je zanjo potrebna ali pa je neločljivo povezana z njeno glavno negospodarsko rabo, po obsegu pa je omejena. Temu je tako, če se gospodarske dejavnosti potrebujejo enake vložke (kot so material, oprema, delo in osnovna sredstva) kot negospodarske dejavnosti, zmogljivost, dodeljena vsako leto za tako gospodarsko dejavnost, pa ne presega 20 % celotne letne zmogljivosti raziskovalne infrastrukture.“

[8] Evropska komisija je dala pobude za posodobitev državnih pomoči, med katerimi je njeno Obvestilo o pojmu državne pomoči po členu 107(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (*Uradni list Evropske unije*, 19. julij 2016, C 262, str. 1) (v nadaljevanju: Obvestilo Komisije). V skladu s točkami od 28 do 30 obvestila Komisije se lahko izobraževanje, ki ga financira ali sofinancira država (več kot 50 %), šteje za negospodarsko dejavnost. Take javne izobraževalne storitve je treba razlikovati od storitev, ki jih v glavnem financirajo starši ali učenci ali pa imajo komercialne prihodke. Na primer, visokošolsko izobraževanje, ki ga v celoti financirajo študenti, očitno spada v slednjo kategorijo. V nekaterih državah članicah lahko tudi javne ustanove zagotavljajo izobraževalne storitve, ki jih je treba zaradi njihovih značilnosti, strukture financiranja in obstoja konkurenčnih zasebnih organizacij obravnavati kot gospodarske.

*Latvijsko pravo**Pravne določbe, ki se neposredno uporabljajo*

[9] V točki 2.7 uredbe št. 725 ministrskega sveta je opredeljen „subjekt, ki predlaga projekt kot znanstvena ustanova, vpisana v register znanstvenih ustanov, ki ne glede na svoj status pravne osebe (javnega ali zasebnega prava) ali svojo obliko financiranja v skladu pravnimi akti, ki urejajo njene dejavnosti (statut, interni pravilnik ali ustanovna listina), opravlja glavne dejavnosti, ki niso gospodarske, in ustreza opredelitvi organizacije za raziskovanje, kot je navedena v členu 2(83) Uredbe Komisije (EU) št. 651/2014 z dne 17. junija 2014 o razglasitvi nekaterih vrst pomoči za združljive z notranjim trgovom pri uporabi členov 107 in 108 Pogodbe“.

V skladu s poročilom o analizi normativnega vpliva uredbe št. 725 ministrskega sveta točka 2.7 navedene uredbe ustreza členu 2(83) Uredbe št. 651/2014 in ne določa strožjih zahtev.

V točki 6 uredbe št. 725 ministrskega sveta je navedeno, da „subjekt, ki predlaga projekt, izvede projekt, ki nima gospodarske narave. Navedeni subjekt tiste glavne dejavnosti, ki nimajo gospodarske narave (in ustrezne finančne tokove), jasno loči od tistih dejavnosti, ki se štejejo za gospodarske dejavnosti. Med gospodarske dejavnosti spadajo dejavnosti, ki se opravljajo za račun podjetja, dajanje raziskovalne infrastrukture v najem in svetovalne storitve. Kadar znanstvena ustanova opravlja tudi druge gospodarske dejavnosti, ki ne ustrezajo glavnim dejavnostim, ki niso gospodarske, svoje glavne dejavnosti in ustrezne finančne tokove loči od svojih preostalih dejavnosti in tem ustreznih finančnih tokov.“

Pravni okvir, ki ga je treba upoštevati

[10] Člen 1(2) trgovinskega zakonika določa, da je poslovna dejavnost odprta gospodarska dejavnost, ki jo v svojem imenu opravlja gospodarski subjekt za pridobitne namene. V skladu s členom 134(1) in (2) trgovinskega zakonika je družba z omejeno odgovornostjo gospodarska družba.

[11] Člen 3(1) zakona o visokošolskih izobraževalnih ustanovah določa, da so to tiste visokošolske izobraževalne in znanstvene ustanove, v katerih se izvajajo programi akademskega in poklicnega izobraževanja ter opravljajo znanstvene, raziskovalne in umetniško-ustvarjalne dejavnosti. V visokošolskih izobraževalnih ustanovah mora najmanj 40 % oseb, izbranih za akademska delovna mesta, imeti doktorat. Na akademijah mora najmanj 50 % oseb, izbranih za akademska delovna mesta, imeti doktorat.

V členu 7(3) zakona o visokošolskih izobraževalnih ustanovah je določeno, da so visokošolske izobraževalne ustanove, izobraževalne ustanove na srednji stopnji in tehniške izobraževalne ustanove, ki so jih ustanovile osebe zasebnega prava, gospodarske družbe ali fundacije, ki delujejo v skladu s trgovinskim zakonikom

ali Biedrību un nodibinājumu likums (zakon o draštvih in fundacijah), v kolikor to ni v nasprotju s samim zakonom o visokošolskih izobraževalnih ustanovah.

Člen 10(1) zakona o visokošolskih izobraževalnih ustanovah določa, da te ustanove delujejo v skladu z Latvijas Republikas Satversme (ustava Republike Latvije), Izglītības likums (zakon o izobraževanju), Zinātniskās darbības likums (zakon o znanstveni dejavnosti), samim zakonom o visokošolskih izobraževalnih ustanovah, drugimi pravnimi akti in statutom zadevne visokošolske izobraževalne ustanove.

V skladu s členom 22 zakona o visokošolskih izobraževalnih ustanovah so te ustanove pooblašene za ustanavljanje znanstvenih inštitutov. Visokošolske izobraževalne ustanove lahko ustanavljajo znanstvene inštitute tudi kot strukturne enote teh ustanov.

V skladu s členom 77(1) zakona o visokošolskih izobraževalnih ustanovah te ustanove financirajo njihovi ustanovitelji. Ustanovitelj visokošolske izobraževalne ustanove zagotovi potrebna finančna sredstva za neprekinjeno delovanje ustanove in tudi za izvajanje nalog, ki jih določi, in nadzira uporabo teh sredstev. Finančna sredstva javnih visokošolskih izobraževalnih ustanov sestavljajo sredstva splošnega državnega proračuna in tisti prihodki, ki jih navedene ustanove ustvarijo z dejavnostmi, s katerimi uresničujejo cilje, določene v svojih statutih. Visokošolske izobraževalne ustanove ta sredstva upravljajo v skladu s pravili, ki se uporabljajo za nepridobitne organizacije. Visokošolske izobraževalne ustanove lahko prejmejo in uporabljajo donacije in darila bank, drugih kreditnih ustanov, organizacij in posameznikov. Navedene ustanove lahko prejmejo in uporabijo posojila bank in drugih kreditnih ustanov. Strukturo finančnih sredstev visokošolskih izobraževalnih ustanov določi njihov upravni svet. Rektor predloži letno poročilo o izvajanju proračuna upravnemu svetu, ministru za izobraževanje in znanost in ministru iz ustreznega sektorja ali ustanovitelju visokošolske izobraževalne ustanove ter ga objavi na spletni strani navedene ustanove.

Člen 77(2) zakona o visokošolskih izobraževalnih ustanovah določa, da visokošolska izobraževalna ustanova finančna sredstva, ki jih fizične in pravne osebe namenijo za financiranje posebnih programov in ukrepov, neposredno prenakaže strukturni enoti ali fizični ali pravni osebi, ki izvaja take programe ali ukrepe.

[12] Spor, ki ga je treba rešiti v obravnavani upravni zadevi, se nanaša na vprašanje, ali tožeča stranka ne ustreza opredelitvi organizacije za raziskovanje iz člena 2(83) Uredbe št. 651/2014.

Iz jezikovne razlage člena 2(83) Uredbe št. 651/2014 namreč izhaja, da je organizacija za raziskave in širjenje znanja subjekt, katerega glavni cilj ali glavna dejavnost je neodvisno izvajanje temeljnih raziskav, industrijskih raziskav ali eksperimentalnega razvoja ali obsežno razširjanje rezultatov teh dejavnosti prek izobraževanja, objav ali prenosa znanja.

V skladu z navedenim je znanstveni svet navedeno pravilo tudi uporabil. Natančneje, znanstveni svet Latvije je preučil, ali glavna dejavnost tožeče stranke zajema raziskovanje in prenos znanja, ali je negospodarska glavna dejavnost tožeče stranke glavni cilj subjekta, ki je predlagal projekt, in ali tožeča stranka financiranje gospodarskih dejavnosti ločuje od financiranja negospodarskih dejavnosti ter pri tem upošteva uvodno izjavo 49 Uredbe št. 651/2014, v skladu s katero je cilj jasne ločitve stroškov in financiranja gospodarskih in negospodarskih dejavnosti preprečiti, da bi se dodeljevale državne pomoči za gospodarske dejavnosti z javnim financiranjem negospodarskih dejavnosti.

V obravnavani zadevi je znanstveni svet Latvije ugotovil, da glavna dejavnost tožeče stranke zajema gospodarsko dejavnost – opravljanje plačljivih izobraževalnih storitev – in da 84 % prometa subjekta, ki je predlagal projekt, sestavljajo nadomestila, prejeta za akademsko dejavnost, ki je glede na naravo dejavnosti navedenega subjekta (družba z omejeno odgovornostjo, katere glavni cilj je ustvarjati dobiček) gospodarska dejavnost. Glede na navedeno je znanstveni svet Latvije menil, da je glavna dejavnost subjekta, ki je predlagal projekt, poslovna dejavnost. Znanstveni svet Latvije je v zvezi s tem navedel, da odločilna značilnost ni ta, ali je subjekt, ki je predlagal projekt, oseba zasebnega prava ali javnega prava, temveč delež opravljane gospodarske dejavnosti v primerjavi z negospodarsko dejavnostjo. Po mnenju znanstvenega sveta Latvije je upravičeno uporabiti delež prihodkov za ugotovitev, ali subjekt, ki je predlagal projekt, izpolnjuje zahtevo iz Uredbe št. 651/2014 v zvezi z glavnim ciljem organizacije za raziskovanje. Poleg tega je po navedbah znanstvenega sveta Latvije bistveno vprašanje povezano s tem, da se prihodki iz negospodarske glavne dejavnosti ponovno vložijo v negospodarsko glavno dejavnost subjekta, ki predlaga projekt, da se prepreči navzkrižno subvencioniranje gospodarske dejavnosti tožeče stranke.

Zato se v obravnavani zadevi postavlja vprašanje, ali je za namene točke 2.7 uredbe št. 725 ministrskega sveta, v povezavi s členom 2(83) Uredbe št. 651/2014, mogoče priznati, da večji del lastnega financiranja, ki ga prejme znanstvena ustanova – subjekt, ki opravlja izobraževalne storitve – sestavljajo prihodki iz gospodarskih dejavnosti.

Izrek

Administratīvā rajona tiesa (upravno sodišče prve stopnje, Latvija) je na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije

sklenilo

Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predložiti ta vprašanja:

- (1) Ali je mogoče kot subjekt v smislu člena 2(83) Uredbe št. 651/2014 opredeliti organizacijo (zasebnega prava), ki opravlja različne glavne dejavnosti, med katerimi je raziskovalna dejavnost, vendar njeni prihodki izvirajo pretežno iz plačljivih izobraževalnih storitev?

- (2) Ali je upravičeno uporabiti zahtevo, ki se nanaša na delež financiranja (prihodki in stroški) gospodarskih in negospodarskih dejavnosti, da bi se ugotovilo, ali subjekt izpolnjuje zahtevo, določeno v členu 2(83) Uredbe št. 651/2014 in v skladu s katero je glavni cilj subjekta neodvisno izvajanje temeljnih raziskav, industrijskih raziskav ali eksperimentalnega razvoja ali obsežno razširjanje rezultatov teh dejavnosti prek izobraževanja, objav ali prenosa znanja? Če je odgovor pritrdilen, kakšen bi bil ustrezen delež financiranja gospodarskih in negospodarskih dejavnosti za določitev glavnega cilja subjektovih dejavnosti?
- (3) Ali je glede na določbe člena 2(83) Uredbe št. 651/2014 upravičeno uporabiti zahtevo, v skladu s katero se prihodki, prejeti iz glavne dejavnosti, ponovno vložijo v glavno dejavnost zadevnega subjekta, in ali je treba za ustrezno določitev glavnega cilja dejavnosti subjekta, ki predlaga projekt, presoјati druge vidike? Ali se ta presoја spremeni glede na uporabo prejetih prihodkov (glede na to, ali se ponovno vložijo v glavno dejavnost ali se, na primer, v primeru zasebnega vlagatelja, plačajo kot dividende delničarjem), tudi kadar večji del prihodkov izvira iz nadomestil, plačanih za izobraževalne storitve?
- (4) Ali je bistveno, da so člani subjekta, ki ponudi zadevni projekt, pravne osebe, za presoјo, ali navedeni subjekt ustreza opredelitvi iz člena 2(83) Uredbe št. 651/2014, torej ali gre za družbo, ustanovljeno v skladu s gospodarskim pravom za opravljanje pridobitne (člen 1 Komerclikums (trgovinski zakonik)) gospodarske dejavnosti (plačljiva dejavnost), ali da so njegovi člani ali delničarji fizične ali pravne osebe, ki opravljajo pridobitno dejavnost (vključno z opravljanjem plačljivih izobraževalnih dejavnosti) ali so bile ustanovljene z namenom opravljanja nepridobitne dejavnosti (na primer društvo ali fundacija)?
- (5) Ali sta za presoјo gospodarske narave dejavnosti subjekta, ki predlaga projekt, bistvena delež nacionalnih študentov in študentov držav članic Evropske unije v primerjavi z deležem tujih študentov (iz tretjih držav) in okoliščina, da je cilj glavne dejavnosti navedenega subjekta študentom zagotoviti visokošolsko izobrazbo in usposobljenost, ki bosta konkurenčni na mednarodnem trgu dela v skladu s sodobnimi mednarodnimi zahtevami (točka 5 statuta tožeče stranke)?

Postopek se prekine, dokler Sodišče Evropske unije ne razglasi sodbe.

Zoper ta sklep ni pritožbe.

[...] (ni prevedeno)

[podpisi in formalnosti]